

*Weer gelukkig
na alle ellende*

groteletterboek

Frederika Meerman

Rosalie is al jaren ziek, maar dat weet ze goed geheim te houden, ook voor haar man. Maar als ze naast haar dochter komt te wonen, wordt het steeds lastiger om dat voor hen te verbergen.

Als uiteindelijk iedereen weet dat er wat aan de hand is, is het nog maar de vraag of er iets aan gedaan kan worden, want niemand weet er het fijne van, ook Rosalie niet. Het enige wat ze weet, is dat haar leven en alles waar ze van houdt, steeds minder betekenis voor haar krijgt. Kan ze ooit nog gelukkig worden?

Over de auteur

Frederika Meerman heeft inmiddels meer dan vijftien titels op haar naam staan en haar werk is ook vertaald in meerdere talen. Haar boeken zijn vlot leesbaar en worden zeer gewaardeerd door haar grote schare fans. En gelukkig voor haar fans is ze nog lang niet uitgeschreven!

Frederika Meerman

Weer gelukkig na alle ellende

Uitgeverij De Rode Tulp

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-90902-301-1

NUR 344

© 2020 Uitgeverij De Rode Tulp, Amsterdam

Imprint van Uitgeverij De Graveinse Abeel

Omslagfoto/bewerking: ©Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel

Auteur: Frederika Meerman

Dit boek is ook te verkrijgen als boek met een reguliere (kleine) letter.

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

“Ik weet er niets van,” zei Rosalie. Ze keek haar dochter, Viola, met een verbaasde uitdrukking in haar ogen aan.

“Mama, ik heb het je wel verteld; en ook gisteren.” Viola keek haar moeder met liefdevolle blik aan; onderwijl haar ergernis verbergend. Haar moeder was bij haar op de thee gekomen. Dat was in het begin gezellig, maar nu viel het Viola weer op dat haar moeder iets niet wist. Het werd steeds erger.

De gezelligheid bleef maar werd
overschaduwd doordat ze zich steeds
meer zorgen om haar moeder ging
maken. Het leek wel of haar moeder
niets meer onthouden kon, maar dat
was niet echt zo, want ze wist precies
welke boodschappen ze moest doen
en wat ze koken wilde. Het leek meer
of ze het ene wel en het andere niet
kon onthouden; zou dit desinteresse
of het begin van dementie zijn? Maar
haar moeder was nog nooit ergens
niet in geïnteresseerd geweest als het
om haar gezinging. Viola bedacht
zich dat het dus geen desinteresse
was. De schrik sloeg haar om het hart;
zou het dan dementie zijn?
Terwijl ze het gepraat van haar

moeder hoorde, schonk ze een tweede kopje thee in. Viola vond het verwarrend, dat haar moeder zo vaak allerlei vergat, maar de gedachte dat het dementie zou kunnen zijn, maakte haar bang en verdrietig. Viola zag echter niet dat haar moeder alweer niet lekker was. Niet lekker? Doodziek! Zo voelde Rosalie zich, maar ze probeerde het te verbergen voor haar dochter. Was dat gelukt? Viola keek zo ernstig, nu ze thee inschonk. Rosalie hoopte maar dat het gelukt was, want ze wilde Viola geen verdriet bezorgen, en ze wist zeker, dat als Viola zou weten hoe ze zich werkelijk voelde, Viola erg verdrietig zou zijn. Rosalie probeerde een

glimlach op haar gezicht te krijgen.
Pas toen ze het idee had dat dat gelukt was, durfde ze het aan om Viola weer aan te kijken en iets te zeggen.

“En wie komen er allemaal?” vroeg Rosalie.

“Wat vrienden van Edward en...” begon Viola.

Rosalie onderbrak haar door te vragen: “Wat is er dan met Edward?”
Viola fronste haar wenkbrauwen en zei: “Hij is jarig. Weet je dat niet meer?”

“O natuurlijk,” zei Rosalie. “Ik dacht aan iemand anders...”

Viola keek haar verwonderd aan, en zei dan: “Ik heb natuurlijk Raoul, mijn broer en Olivia, mijn zuster, met

hun gezinnen gevraagd te komen”. Ze wist niet goed wat haar moeder wel en niet onthield en zo was het wel duidelijk. “Raoul wist nog niet of hij dan weekenddienst had. Als hij vrij had, komen ze zeker, al is het een heel eind rijden vanuit Zeeland.”

“Tja, het is mooi dat Raoul huisarts is geworden, maar soms heeft het z’n beperkingen. Op Olivia met man en kinderen kunnen we zeker wel rekenen? Of hebben ze wellicht weer een afspraak bij een van hun chique vrienden in het Gooi?”

“Ze komen. Olivia heeft gezegd, als haar zwager z’n veertigste verjaardag viert, dat ze erbij willen zijn,” antwoordde Viola. Het was raar,

maar ze was blij dat haar moeder nog afwist van Olivia en dat ze in het Gooi woonden. Ze wilde het zichzelf eigenlijk niet toegeven, maar ze was de laatste tijd continu op zoek naar bewijs dat haar moeder niet aan dementie leed. Dus bij alles wat haar moeder zei wat een teken was dat ze de dingen nog herinnerde, was Viola blij. Maar iedere keer was er dan ook weer de constatering dat haar moeder iets niet meer wist, of het wel drie keer vroeg... Viola was de laatste tijd dan ook heen en weer geslingerd tussen hoop en verdriet. Ze had het nog aan niemand verteld, ook niet aan haar vader. Dat ze het niet verteld had, was om twee redenen. Ze wist

niet wat de anderen wisten of was opgevallen. Maar de belangrijkste reden dat ze het nog met niemand erover had gehad, was omdat ze hoopte dat het gewoon over zou gaan. Dat er een dag zou komen dat haar moeder gewoon weer de moeder zou zijn zoals ze altijd al geweest was. Maar Viola had steeds meer het idee dat dat nooit meer zo zou zijn...

“Wat gezellig. Jammer dat Kaya er niet bij kan zijn; dan zouden we compleet zijn met ons jongste dochter erbij,” zei Rosalie, zo opgewekt mogelijk. Ze had zoveel last van haar maag, dat het haar nu moeilijk viel om te zitten, te glimlachen en te praten, maar ze wilde niet dat Viola

ook maar iets zou merken. Ze had al tijdenlang last van haar maag en darmen. Of was het alweer jaren? Ze wist niet meer hoelang ze er al last van had. Ze wist alleen maar dat haar maag vaak aanvoelde alsof het een opgeblazen ballon was.

“Tja, ze kan niet zomaar even overkomen vanuit Amerika, dat weten we; maar jammer is het,” antwoordde Viola. Wat zou ik het haar graag willen vertellen dat Kaya komt, dacht Viola, maar ik weet niet of ze haar mond kan houden en dan is de verrassing eraf; voor papa. Juist voor hem is het erg fijn dat Kaya komt, zeker nadat hij zo ziek was geweest, erg ziek. Wij waren allemaal

bij hem, maar terwijl hij ijelde riep hij steeds om Kaya.

Viola werd in haar overpeinzing gestoord omdat Rosalie vroeg:”Denk je dat Kaya dit jaar nog wel naar huis kan komen?”

“Ik denk het wel. Ze zal zeker iets laten horen met de verjaardag van Edward, wellicht dat ze dan ook vertelt wanneer ze weer naar huis komt. We moeten het afwachten, mama.”

Rosalie nam een slokje thee en keek toen in de verte. “Ik weet nog goed hoe het was toen papa en ik trouwden. Ik was zo trots dat ik nu Rosalie Wiegersma heette, want Rosalie van der Wal vond ik geen

mooie naam. Papa zei toen zachtjes tegen me: ‘Wat denk je van vier kinderen?’ ‘Maar Mathieu,’ zei ik, ‘we zijn nog maar net getrouwd, ik denk nog alleen aan jou, mijn bruidegom, maar als jij dat wilt dan vind ik dat ook goed, vier kinderen. En dan hoop ik dat ze altijd in onze buurt zullen blijven.’ ‘Ja, dat hoop ik ook, schat,’ zei Mathieu toen. Maar helaas is Kaya ver weg.” De gedachte aan wat ze net gezegd had, zorgde dat ze het ziek-zijn iets vergat. Maar ze kon het nooit helemaal vergeten. Soms werd ze wel afgeleid, maar er was zoveel mis met haar lichaam, dat ze het nooit kon vergeten. Ja, dat was een goede manier om het te omschrijven:

er was iets mis met haar lichaam. Ze wist niet wat, maar ze wist wel dat er iets mis was. Maar ze wist niet wat... of had ze dat al gedacht? Soms wist ze niet eens meer wat ze wel had gedacht en wat niet. Soms keken de mensen haar aan met een blik die ze niet kon thuisbrengen en dan vroeg ze zich af wat ze dachten en of dat wat ze dachten te maken had met haar, Rosalie. Soms keer Mathieu haar aan op een manier waarvan ze zich afvroeg wat hij bedoelde, en dat terwijl ze vroeger altijd de emoties van zijn gezicht af had kunnen lezen. Vaak worstelde ze met dat soort dingen, terwijl ze het idee had dat dat vroeger niet zo geweest was, maar

vaak raakte ze in de war van haar eigen gedachten... Soms ook dacht ze iets en dan wist ze niet meer wat ze dacht... En op het moment dat ze ontdekte dat ze niet meer wist wat ze gedacht had, raakte ze in paniek.

“Maar mama, misschien wordt haar contract niet verlengd en komt ze weer naar huis toe. Het kan ook nog zo zijn dat Kaya zelf niet langer wil blijven dan die vijf jaar. Ze zal het ons vast laten weten als ze iets laat horen met de verjaardag van Edward. Ze is al bijna vijf jaar in Amerika, dus wie weet.”

“Ik hoop dat ze naar huis komt, dat zou erg fijn zijn. Ik zal er maar niet verder over nadenken, eerst

het verjaardagsfeest van Edward.

Wanneer is dat feest?”

“Weet je het niet meer? Ik had het je net verteld: het is de komende zaterdag.”

Rosalie keek Viola aan. Had ze iets vreemds gezegd? Had ze al gevraagd wanneer het feest was? Ze kon zich dat niet meer herinneren. Ze trachtte in haar geheugen te graven om te ontdekken wat ze gezegd had, maar het was of ze op een muur van grijs stuitte; een muur van mist waar ze niet doorheen kon kijken. En Viola keek nu weer zo naar haar, zoals ze soms deed. Zoals mensen soms deden... Rosalie ging verzitten — ze wilde maar dat haar maag stopte aan

te voelen als een opgeblazen ballon — en probeerde iets te bedenken om te zeggen. Dan was het of de mist optrok en ze wist opeens weer wat Viola had gezegd. Opgelucht glimlachte ze en zei: “Oh, dat is al gauw. Kan ik je ergens mee helpen? Zal ik salades maken en taarten bakken? Je weet dat ik dat goed kan en dat scheelt jou weer. Er is sowieso veel te doen voor zo’n feest. Er is altijd veel te doen, dat weet ik wel van de tijd dat papa en ik veel feesten gaven. Gelukkig is jullie achtertuin erg groot. Houden jullie wel rekening met het weer? Stel dat het gaat regenen. Hoewel, de weersverwachting is goed; het zal dus wel meevallen met de regen.

Hebben jullie wel stoelen genoeg? Ik zal vragen of papa en Edward onze stoelen naar jullie tuin brengen, ook de tafels, dat is handig.”

Terwijl Rosalie zo aan het praten was, leek het voor Viola op een kabbelende beek; een vriendelijk geluid op de achtergrond van haar gedachten. Ze luisterde niet echt, maar keek haar moeder aan terwijl haar gedachten verder afdwaalden van het feest. Het was haast niet te bedenken dat haar moeder zoveel vergat en ook zoveel onthield. Wat was dat toch? Was het een ziekte? Was het ouderdom? Maar zo oud was haar moeder niet dat je van een vrouw op leeftijd kon spreken. Ik zal

dit toch eens aan de huisarts vragen. Hoewel, ze was al eens vaker bij de huisarts en specialisten geweest voor andere mankementen die had en daar kwam nooit iets uit; zou dat dan nu anders zijn? Maar konden ze zoiets als dit wel ontdekken? Want het was allemaal zo vaag. En als Viola aan haar moeder vroeg welke dag het was of de datum, dan wist ze dat nog precies. Viola had op televisie een programma gezien waarin een oudere vrouw met haar dochter naar de huisarts ging omdat de dochter vermoedde dat haar moeder dementie had. En toen had de huisarts allemaal vragen gesteld, waaronder of ze wist welke dag het was. Dus Viola had die

vragen, die de huisarts had gesteld, ook terloops aan haar moeder gesteld. En haar moeder wist alles nog. Die huisarts had toen over die moeder gezegd dat ze geen dementie had, maar dat ze gewoon wat ouder werd. En mensen die ouder werden, die vergaten af en zo wat of konden niet meer op een naam komen. Maar Viola had dergelijke dingen nog nooit bij haar vader opgemerkt. Haar vader was scherp, alert en heel erg bij de tijd. Zo was hij vroeger geweest, en zo was hij nu nog steeds. Maar haar moeder was wél veranderd. Dus wat was er aan de hand? Had ze wellicht een nog niet ontdekte ziekte? Viola werd wakker geschud uit haar

gedachten toen ze Rosalie hoorde zeggen: “Ik hoop maar dat Kaya ook komt, dan wordt het een echt feest. Kan ik je ergens mee helpen? Zal ik salades maken en taarten bakken? Daar ben ik goed in en het scheelt jou weer. Er is altijd veel te doen voor een feest, dat weet ik wel van de tijd dat papa en ik veel feesten gaven. Gelukkig is jullie achtertuin erg groot. Houden jullie wel rekening met het weer? Stel dat het gaat regenen... Maar de weersverwachting is goed, dus het zal dus wel meevallen met de regen. Hebben jullie wel stoelen genoeg? Ik zal vragen of papa, en ook Edward, onze stoelen naar jullie tuin brengen. En ook de tafels, dat is

handig natuurlijk.”

“Dat zou erg handig zijn, mama, dank je wel. Wil je nog thee of een koekje?” vroeg Viola onderwijl haar verbazing verbergend; haar moeder had twee keer achter elkaar precies hetzelfde verteld.

“Nee, kind, het was lekker en genoeg, maar nu is het tijd om naar huis te gaan en te koken. Papa zal wel over een uurtje thuiskomen en dan heb ik graag het eten klaar en de tafel gedekt; en hij ook. Het is toch een zegen dat we zo dicht bij elkaar wonen. Dag kind! Zeg Edward gedag van me.”

“Dat doe ik, dag mam, “ik zie je morgen wel weer.”

Rosalie ging naar huis. Het was niet ver weg, maar ze was blij toen ze weer in haar eigen huis was. Ze ging meteen naar het toilet. Ze had diarree; ze had het nog maar net kunnen ophouden. Ze had al tijden diarree, en sinds kort was er die vreemde misselijkheid bij gekomen. Dat kwam natuurlijk omdat haar maag en darmen steeds van slag waren. Ze was blij dat ze het verborgen had kunnen houden voor Viola. Toen ze Viola's huis verliet had ze nog geen aandrang gehad, maar omdat ze wist dat ze regelmatig diarree had, wilde ze niet al te lang buitenhuis verblijven, want je wist nooit wanneer het op kwam zetten, en ze ging liever niet op een

vreemd toilet. Viola's huis was dan wel niet vreemd voor haar, natuurlijk ,maar ze wilde niet dat Viola ervan afwist, want haar dochter hoefde niet alles te weten.